

virke, forholder det sig ikke saa, navnlig ikke med de Folk, som ofte maa randfage alle deres Lommen uden at finde de nødvendige Penge til deres øieblikkelige Behov. Det Maal, en ærefjær Mand der stiller sig, er at søge at tilveiebringe det Nødvendige til Familiens Underhold og Børnenes Opdragelse, og han stiller den Fordring til Husfruen, at hun efter bedste Evne skal hjælpe ham dermed, og gjør hun ikke det, er Manden albrig istand til at naa Maalet. Det viser sig alle vegne, at hvor saadanne Mennesker ikke ville staa fast og Vraast med hinanden, arbejde sammen og samle sammen til den fælles Kasse og de fælles Fornødenheder, naa de ikke videre, end at de bestandig maa leve i Armod og Daarlighed. Det, jeg frygter for, er, at, naar denne Lov bliver vedtagen og stadfæstet i den Skikkelse, hvori den nu foreligger, vil den faae den Indflydelse, at enkelte eller maasse flere mindre forstandige Koner ville faae den Opfattelse, at de nu havde faaet væsentlig mindre Pligter, men derimod større Rettigheder. Naar der saaledes f. Ex. kommer en lille Kurve paa Traaden imellem Konen og Manden, vil hun kunne faae istand at sige til sin Mand: nu har jeg faaet en større Ret, end jeg tidligere har haft, hidtil har jeg arbejdet som en Best uden nogenstunde at gjøre mig en glad Dag, for Fremtiden skal det blive anderledes, nu forbeholder jeg mig selv, hvad jeg er istand til at erhverve. Hvis Loven skal føre dertil, vil den kun bringe Ulykke og Forstyrrelse ind i saadanne Huse, hvor der maasse hidtil har været Lykke og Tilfredshed, eller hvor Forholdet hidtil har været taalelig godt, og jeg har ikke engang lade mig berolige med den Oplysning, som den høitærede Justitsminister meddelte os, at Forholdet er ordnet paa en lignende Maade andre Steder. Sagen er jo den, at ethvert Folk har sine Giendommeligheder, men, forat vi kunde berolige os dermed, maa vi dog helst vide, om Tilstanden saa er bedre paa de Steder end hos os. Hvis det Mobbatte er Tilfældet, anbefaler det ikke Forslaget. Det forekommer derfor mig, at det vilde være det Klogeste og det Forsigtigste, Alt vel overveiet, om vi nu ændrede Loven i Overensstemmelse med dette Forslag, saaledes at vi kunne være sikre paa, at Loven i intet Tilfælde kan gjøre Skade, og haabe, at den i flere Tilfælde vil kunne gjøre Nytte. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Ændringsforslaget.

Ordføreren (Rieger): Efter den Maade, hvorpaa det ærede Medlem henviste til, hvad jeg skalde have sagt ved 2den Behandling, vil jeg dog strax bede det ærede Medlem om at vise mig den Belvillie at se efter i Tidenden Sp. 826, hvad jeg virkeligt sagde. Der vil det ærede Medlem se, at der ogsaa ved denne Leilighed er blevet tillagt mig ganske andre Ord, end jeg har brugt. Det, som jeg yttrede, var dette: „Loven indrømmer

ikke Husfruen Andet, end hvad en Mand af Ære maa ville indrømme Husfruen, nemlig en afgjørende Indflydelse ved Bedømmelsen af den Maade, hvorpaa der raades over det Enhver, som hun fortjener ved selvstændig Virksomhed, en Virksomhed, hun jo kun med Mandens eget Minde har stiftet eller fortsat“. Jeg har altsaa aldeles ikke udtalt nogen saadan almindelig Forsudsætning som den, om hvilken det ærede Medlem med Ære kan mene, at den indeholdt Mere, end der kunde passe i alle Livsforhold, i alle Samfundsklasser.

Claudi: Naar jeg har tilladt mig at begjære Ordet, saa er det for at udtale i Korthed, hvorfor jeg ikke kan stemme for Lovforslaget, saaledes som det vedtoges ved 2den Behandling. Jeg skal saavidt mulig se bort fra, hvad der kan indvendes mod Forslaget, naar man gaar ud fra Ægtefæltets Bæ. Jeg skal faa meget mere se bort derfra, som det maa have viist sig og viser sig under Sagens Behandling, at man kan være enig i at anerkjende, hvad Ægtefæltet er, og i at erkjende, hvad det skal være, og dog være meget forskjellig stillet ligeoverfor et Lovforslag som dette. Hvad jeg har imod Lovforslaget, det er, at medens dets Forvarere hovedsagelig have henvist til ulykkelige gifte Kvinder af Arbejderklassen, som ene eller hovedsagelig ene maatte sørge for Familiens Fornødenheder, saa er Lovforslaget holdt i den samme Almindelighed, hvori det blev indbragt, gjældende for alle gifte Kvinder baade af den ene og den anden Klasse og ikke blot saadanne, som ene eller tilbørlig ene maa sørge for Familiens Underhold. Ja, hvis Lovforslaget kun gjaldt saadanne Kvinder, hvis Forhold vare saa ulykkelige, at de udelukkende eller dog væsentlig udelukkende maatte sørge Familien, saa vilde jeg have haft mindre Betænkelse ved at stemme for Lovforslaget, thi der, hvor Forholdene stille sig saaledes, ere de allerede ikke længer normale. Hvad jeg har imod det foreliggende Lovforslag, er, at det stiller det hen som Noget, der følger af sig selv, som er i sin Orden, og som ikke foranlediger videre Bemærkninger, at gift Kvinde har en selvstændig Virksomhed, medens efter Forholdenes Natur Manden er Familiens Forsørger, og Husfruen skal være hans Medhjælp i Hjemmet. Lovforslaget giver en gift Kvinde ligeoverfor Manden en Ret til selvstændig Virksomhed, selv naar der ikke er nogen som helst Nødvendighed derfor, selv naar Manden opfylder sin Pligt ligeoverfor Husfruen og Børnene, og der intet er at udsætte paa ham eller hans Forhold, samt at det gjør gift Kvindes Billie alene — og det kan mangen Gang være et øieblikkeligt Indfald af hende — til det Afgjørende med Hensyn til Spørgsmaalet om Særformue, naar blot den Betingelse er opfyldt, at den selvstændige Virksomhed ikke er grundet ved eller vedligeholdes